

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 224/2014
25.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Соње Павловић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.Т., због кривичног дела разбојништво из члана 206. става 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Т., адвоката М.П., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 47/2010 од 27.03.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 3755/13 од 18.09.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 25.03.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Т., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 47/2010 од 27.03.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 3755/13 од 18.09.2013. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП-а, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 47/2010 од 27.03.2013. године, окривљени А.Т. оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ-а и осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.04.2002. до 24.05.2002. године. Истом пресудом оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак, а окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 49.967,00 динара и на име пашала износ од 10.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 3755/13 од 18.09.2013. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду и браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног А.Т., адвокат М.П., због повреде закона из члана

485. став 1. тачка 1. ЗКП-а на штету окривљеног, без конкретног предлога у погледу одлуке Врховног касационог суда поводом поднетог захтева.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, након чега је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке. На седници већа размотрио је списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног А.Т. у захтеву за заштиту законитости истиче да поступајући председник већа првостепеног суда није затражио од већа из члана 24. став 6. ЗКП-а да донесе одлуку у смислу члана 309. став 4. ЗКП-а поводом његове несагласности са читањем исказа раније саслушаних сведока С. и М. Ћ. и И. и Д.М., због чега су ови искази, према ставу браниоца, недозвољени докази, па је првостепени суд њиховим читањем у доказном поступку учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. тада важећег ЗКП-а.

Имајући у виду да су нижестепене пресуде донете пре 01.10.2013. године, дакле, пре почетка примене новог Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, број 72 од 28.09.2011. године), Врховни касациони суд је у смислу члана 604. став 1. ЗКП-а испитао постојање истакнуте повреде одредбе кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 03.09.2009. године), која је била предмет оцене и у поступку по изјављеној жалби, налазећи да су изнети наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Т. у овом делу неосновани.

Наиме, из записника о главном претресу одржаном дана 28.11.2012. године и 27.03.2013. године произлази да је првостепени суд у доказном поступку на сагласан предлог странака прочитао исказе раније саслушаних сведока С. и М. Ћ. и И. и Д.М., на шта бранилац окривљеног (адв. М.П., који је био присутан на претресу) није имао примедбе, нити је након отпочињања главног претреса пред новим председником већа па све до окончања главног претреса предлагао непосредно саслушање ових сведока. Стога су, по налажењу овога суда, записници о исказима наведених сведока, докази прибављени на законит начин и на истима се може заснивати судска одлука, па се супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењују неоснованим.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да постоји знатна противречност између онога што се наводи у образложењу пресуде о садржини записника о главном претресу и самих тих записника; да је изрека пресуде неразумљива с`обзиром на то да се у истој не наводи новчана вредност одузетих ствари нити су о овој одлучној чињеници у образложењу пресуде дати разлози; да суд није дао разлоге зашто је одбио предлог одбране да се из списка предмета издвоје записници о препознавању лица од 12.04.2002. године; да образложење првостепене пресуде не садржи разлоге за закључак првостепеног суда да се у конкретном случају ради о групи и да су окривљени поступали као саизвршиоци, што све, према наводима захтева представља битну повреду одредаба кривичног

поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а (сада важећи члан 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. ЗКП-а), коју битну повреду одредаба поступка је, према наводима захтева, учинио и другостепени суд потврђујући првостепену пресуду. Међутим, наведена повреда закона није разлог због којег окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, самим тим ни његов бранилац с`обзиром на одредбу чл. 71. тачка 5. ЗКП којом су права браниоца ограничена правима окривљеног.

У образложењу захтева бранилац истиче да ни чињенично стање током првостепеног поступка није правилно и потпуно утврђено, јер није утврђена вредност одузете ствари што је од значаја за правну оцену дела. Међутим, по налажењу овога суда, окривљени не може побијати правноснажну пресуду захтевом за заштиту законитости по овом законском разлогу у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП-а.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног у односу на истакнуту битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 368. став 1. тачка 11. ЗКП, као и у односу на део којим се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.**